

PODRĘCZNIK KANDYDATA NA MINISTRANTA

1. KTO TO JEST MINISTRANT?

1. **Ministrant jest POMOCNIKIEM** przy sprawowaniu Mszy świętej i podczas innych nabożeństw liturgicznych.

Nazwa pochodzi od ministrare" znaczy "służyć". Służymy Bogu, kiedy przyczyniamy się do tego, aby liturgia była piękna.

Ministrant służy księdzu, gdy przygotowany jest ołtarz i dary ofiarne potrzebne do ofiary Mszy świętej. Pomaga również po zakończeniu Mszy świętej.

2. Ministrant jest tym, który NIESIE ZNAKI

Ministrant niesie pewne określone przedmioty, które dla liturgii są niezbędne i dla liturgii mają szczególnie ważne znaczenie. Te znaki mają ludziom wierzącym coś przedstawiać i wskazywać na inną rzeczywistość.

3. Ministrant powinien sam BYĆ ZNAKIEM

Ministrant przez służenie wskazuje, że każde nabożeństwo liturgiczne sprawowanie w kościele, jest nie tylko sprawą kapłana, lecz sprawą całej parafii i wszystkich wiernych!

Ministrant przez swoje służenie pokazuje, że "uczestniczyć w liturgii" nie znaczy tak jak w kinie, albo przed telewizorem tylko słuchać czy oglądać!

"Uczestniczyć w liturgii" to znaczy także współdziałać i współtworzyć ją, czynnie się w niej angażując!

2. KIEDY WCHODZĘ DO KOŚCIOŁA

1. Pokazuję, że jestem ochrzczony: końce palców zanurzam w wodzie święconej i czynię znak krzyża świętego!

Przy moim chrzcie kapłan trzykrotnie połał wodą moją głowę w znaku krzyża. Powiedział przy tym: "nn", ja ciebie chrzczę w imię Ojca i syna i Ducha Świętego" ("nn" to twoje imię).

Przez chrzest Święty stałem się:

- dzieckiem Boga,
- chrześcijaninem,
- członkiem wspólnoty Kościoła świętego.

Znak krzyża uczyniony wodą święconą przy wejściu do kościoła, powinien przypominać mi o tym, że jestem ochrzczony.

2. Zanim zajmę miejsce w kościele, albo udam się do zakrystii, przyklękam przed tabernakulum!

- **Tabernakulum** to szafka stojąca na środku ołtarza przyściennego, na osobnej podstawie w pobliżu ołtarza głównego lub w osobnej kaplicy. Tabernakulum służy do przechowywania Najświętszego Sakramentu, czyli Świętych Hostii!

- **Wieczna lampka** wskazuje, że w tabernakulum znajduje się Najświętszy Sakrament.

- W Najświętszym Sakramencie jest rzeczywiście obecny Jezus Chrystus. W tym Świętym Chlebie jest On tu obecny dla nas!

3. ZAKRYSTIA

Zakrystia jest to pomieszczenie znajdujące się w każdym kościele. Przechowuje się w niej naczynia, księgi i szaty liturgiczne, zaś kapłan, ministranci, lektorzy i inni usługujący, przygotowują się do uczestnictwa w liturgii.

Jak powinienem się zachować w zakrystii?

Zakrystia należy do kościoła!

- rozmawiam w niej tylko cicho!
- zdejmuję czapkę!
- nie spożywam w niej nic (nie żuje także gumy!)

4 PUNKTUALNOŚĆ MINISTRANTA

Na swój dyżur ministrancki, nie przychodź nigdy na ostatnią minutę!

Ponieważ:

- musisz założyć komżę lub albę!
- być może będziesz musiał jeszcze coś przenieść do prezbiterium, czyli tej części kościoła, w której znajduje się ołtarz główny,
- może trzeba będzie jeszcze coś omówić z księdzem,
- ponadto ważne są jeszcze dwie minuty cichego skupienia i zastanowienia przed rozpoczęciem liturgii.

Dlatego niezbędny jest pewien określony czas do przygotowania. Niezwykle ważną regułą obowiązującą każdego bez wyjątku ministranta jest:

- przybyć 10 MINUT przed rozpoczęciem nabożeństwa i to jest punktualność ministranta!

5. UBIÓR MINISTRANCKI

Krótszą szatę liturgiczną wkładaną na siebie, nazywamy **komżą**. Jest ona zawsze koloru białego. W wielu parafiach ministranci noszą **albę** z kapturkiem oraz cingulum.

Po skończonym nabożeństwie, złóż komżę i albę!

W niektórych parafiach używana jest sutanna ministrancka. Jest to długa do kostek suknia koloru czerwonego, zielonego, czarnego lub fioletowego.

6. CO OZNACZA STRÓJ LITURGICZNY MINISTRANTA?

Ministrant jest znakiem! Również szata ministranta powinna coś przedstawiać, czyli być znakiem.

Strój liturgiczny ministranta, podobnie jak szaty kapłana podczas sprawowania liturgii, pokazują wierzącym, że zgromadzenie w Kościele nie jest zwyczajnym zgromadzeniem, lecz szczególną wspólnotą wierzących w Chrystusa. To liturgiczne zgromadzenie jest uroczystym świętowaniem.

W liturgii świętują nie tylko ludzie, ale Bóg i Jezus Chrystus Świętują razem ze w wspólnotą parafialną.

Pomyśl o ważnej obietnicy Jezusa: „Gdzie dwaj, albo trzech zebrani są w imię moje, tam Ja jestem pośród nich”.

7. SZATY LITURGICZNE KAPŁANA PODCZAS MSZY ŚW.

Humerał jest to biała chusta okrywająca szyję kapłana.

Alba jest to długa biała szata symbolizująca łaskę chrztu św. Nazwa pochodzi od łacińskiego słowa „albus” tzn. „biały”.

Cingulum jest to biały sznur (pasek), służący do przepasania alby.

Stuła jest szczególnym znakiem biskupa, kapłana, diakona. Jest znakiem władzy kapłańskiej. Kolor zależy od charakteru danego święta.

Ornat jest to wierzchnia ozdobna szata liturgiczna kapłana odprawiającego Mszę św.

Kolor ornatu zależy również od charakteru danego święta.

Szaty liturgiczne kapłana pokazują, że kapłan ma podczas Mszy św. szczególne zadanie do spełnienia - jako wyświęcony kapłan, przewodniczy z polecenia biskupa liturgii. Może on zamiast Chrystusa wypowiadać nad chlebem i winem słowa Ostatniej Wieczerzy.

8. CO OZNACZAJĄ KOLORY ORNATU KAPŁANA?

Biały - kolor radości, używany jest:

- w Boże Narodzenie i okres Bożego Narodzenia,
- w uroczystości Zmartwychwstania i Okres Wielkanocny,
- Święta ku czci Chrystusa
- Święta ku czci Świętych (nie męczenników)

Czerwony - kolor krwi, ognia, miłości, kolor królewski. Używany jest:

- w Niedzielę Palmową
- w Wielki Piątek
- w Uroczystość Zesłania Ducha Świętego
- w Święta ku czci świętych męczenników

Fioletowy - ten kolor jest znakiem pokuty i żałoby. Używany jest:

- w okresie Adwentu
- w okresie Wielkiego Postu
- podczas Mszy pogrzebowych

Zielony - kolor nadziei. Używany jest:

- w niedziele zwykłe
- w dni powszednie okresu zwykłego

Różowy - kolor radości wśród pokuty. Używany jest:

- III Niedziela Adwentu i IV Niedziela Wielkiego Postu

Czarny - kolor smutku, żałoby. Używany jest:

- podczas Mszy świętych pogrzebowych.

9. POSTAWY PODCZAS LITURGII

Chodzenie:

- nie "łazić" albo ociągać się czy marudzić
- nie biegać lub spieszyć się
- iść spokojnie i równym krokiem

Zwróć uwagę na odstęp przed tym, kto cię poprzedza! Trzymaj się prosto, bo chodzenie prosto jest cechą człowieka, któremu naprzeciw wychodzi Bóg.

Stanie:

- nie chwiać się i nie ruszać
- nie stać krzywo (garbić się) i nie opierać się
- stać cicho i prosto!

Kiedy zachowujesz postawę stojącą?

- od początku Mszy świętej aż do oracji włącznie
- od wersetu „Alleluja” przed Ewangelią aż do zakończenia Ewangelii
- podczas wyznania wiary i modlitwy powszechnej
- od wezwania kapłana „Módlcie się, aby moją i waszą ofiarę”
- podczas prefacji aż do "Święty, Święty" włącznie
- począwszy od „Oto wielka tajemnica wiary” aż do "Baranku Boży"
- podczas Modlitwy po Komunii św. oraz obrzędów zakończenia

Stanie wyraża godność i radość dzieci Bożych oraz gotowość do służby i ofiary. „Jestem gotowy iść za Tobą, Panie, gdy Ty mnie wezwiesz”

Siedzenie:

- nie garbić się
- nie oglądać się
- ręce powinny spoczywać na kolanach!

W którym momencie siadasz w liturgii?

- podczas czytań mszalnych, psalmu responsoryjnego i homilii
- podczas przygotowania darów ofiarnych
- podczas rozdawania Komunii św. i chwili ciszy po Komunii św.
- w czasie ogłoszeń parafialnych

Siedzenie jest postawą spoczynku, gotowości słuchania i zastanawiania się.

Kłęczenie:

- Jeśli nie trzymasz nic w rękach wówczas złóż je!

Kiedy kłęczysz?

- podczas modlitwy eucharystycznej, po śpiewie „Święty”
- na słowa „Oto Baranek Boży Panie, nie jestem godzien”

Kłęczenie jest postawą czci, uwielbienia i adoracji.

Skłon głowy:

- Skłaniamy głowę, kiedy przynoszę coś kapłanowi.

Skłon głowy jest znakiem szacunku i uprzejmości.

Skłon ciała:

- Przy tym pokłonie zginam głęboko głowę i ramiona.

Skłon ciała jest również znakiem czci i uwielbienia. Jeśli w jakimś kościele nie jest przechowywany Najświętszy Sakrament (nie ma "wiecznej lampki"), wtedy skłaniam ciało przed głównym ołtarzem albo przed krzyżem.

Przyklęknięcie:

- Przyklękam zawsze na prawe kolano, dotykając nim posadzki

Przyklęknięcie jest najważniejszym znakiem czci i uwielbienia. Jest ono znakiem adoracji: uniżam się przed nieskończonym i niezmiernym Bogiem i przed Jego Synem Jezusem Chrystusem. Dlatego w kościele przyklękam tylko przed tabernakulum gdzie przechowuje się Najświętszy Sakrament.

Złożenie rąk:

- Ręce powinny być zawsze złożone na wysokości piersi.

- Ręce powinny być stale skierowane ku górze

Kiedy należy złożyć ręce?

- Gdy jako ministrant nie niesiesz żadnego przedmiotu.

Kiedy łączymy nasze ręce razem i składamy je do modlitwy, wtedy znaczy to: my gromadzimy się, zwracamy się do Boga, oddajemy Mu siebie samych!

10. STRUKTURA MSZY ŚWIĘTEJ

1. Obrzędy wstępne

Miejsce przewodniczenia

W obrzędach wstępnych przygotowujemy się do Mszy świętej. Dokonuje się to poprzez śpiew pieśni, pozdrowienia, wprowadzenie, akt pokuty i modlitwę.

2. Liturgia Słowa

Miejsce: ambona

W liturgii Słowa słuchamy, co Bóg mówi nam przez słowa Pisma świętego, czyli Biblię i następnie odpowiadamy na nie wyznaniem wiary i modlitwą.

3. Liturgia Eucharystyczna

Miejsce: ołtarz

- Przygotowanie darów ofiarnych,

- Modlitwa eucharystyczna z Przeistoczeniem,
- Komunia święta.

W czasie przygotowania darów ofiarnych przygotowujemy stół ołtarzowy dla świętej Uczty Ofiarnej. Podczas modlitwy eucharystycznej kapłan odmawia wielką modlitwę uwielbienia i dziękczynienia. Przy tym wypowiada on słowa Chrystusa z ostatniej wieczerzy. My angażujemy się przez odpowiedzi i wspólnotowe wezwanie.

W Komunii świętej Jezus przychodzi do nas w świętej uczcie.

4. Obrzędy zakończenia

Miejsce: ołtarz albo miejsce przewodniczenia

Podczas obrzędów zakończenia umocnieni Słowem Bożym i Chlebem Życia, zostajemy przez kapłana wysłani w świat: „Idźcie w pokoju Chrystusa”

Liturgia Słowa i Liturgia eucharystyczna są głównymi częściami Mszy świętej. Obrzędy wstępne oraz obrzędy zakończenia stanowią jej części ramowe.

11. CZEGO POTRZEBUJEMY DO LITURGII SŁOWA?

Lekcjonarz - tak nazywa się Księga, w której zawarte zostały wybrane teksty Pisma Św. dla Mszy świętej:

- Pierwsze czytanie,
- Psalm responsoryjny,
- Drugie czytanie,
- Alleluja wraz z werselem przed Ewangelią (Aklamacja)
- Ewangelia.

W zakrystii znajduje się 7 tomów lekcjonarzy.

I - okres Adwentu i Bożego Narodzenia

I - okres Wielkiego Postu i okres Wielkanocy

III - okres zwykły (od 1 do 11 tygodnia)

IV - okres zwykły (od 12 do 23 tygodnia)

V - okres zwykły (od 24 do 34 tygodnia)

VI - czytania w Mszach o Świętych

VII - czytania w Mszach obrzędowych, okolicznościowych i wotywnych, czytania w Mszach za zmarłych

Ambona - Ambona jest podobna do wielkiego stojaka dla księgi. Na niej leży Lekcjonarz. Z ambony obwieszczane są słowa Biblii, czyli czytania mszalne i Ewangelia. Z ambony wygłaszane jest także kazanie (lub homilia).

Świece wraz ze świecznikami (akolity)

Podczas obwieszczania słów Ewangelii, ministranci trzymają dwie świece.

Dlaczego?

W Ewangelii słuchamy orędzia Jezusa Chrystusa, które powinno być światłem dla drogi naszego życia. O tym mówią nam płonące świece podczas Ewangelii. Płonące podczas Ewangelii świece powinny nam to uświadomić!

12. JAK UCZESTNICZYMY W LITURGII SŁOWA?

Z otwartymi uszami!

Słuchaj, gdy lektor czyta Lekcję!

Słuchaj, gdy kapłan lub diakon obwieszcza Ewangelię!

Słuchaj, także wtedy, gdy nic nie rozumiesz!

Przez nasze odpowiedzi:

- Po I czytaniu Śpiewamy refren psalmu responsoryjnego

- Przed Ewangelią Przyłączamy się do śpiewu Alleluja

- Po kazaniu Wyznajemy naszą wiarę odmawiając "Wierzę w Jednego Boga" (Credo); bierzemy udział w wezwaniach modlitwy wiernych.

13. OŁTARZ ORAZ TO, CO DO NIEGO NALEŻY

Ołtarz jest miejscem sprawowania Najświętszej Ofiary i stołem Świętej Uczty.

Krzyż - Na ołtarzu albo w jego pobliżu zawsze stoi krzyż. We mszy świętej świętujemy pamiątkę śmierci i zmartwychwstania Jezusa Chrystusa. O tym ma nam właśnie przypominać krzyż - znak zwycięstwa Chrystusa i Jego największej miłości. Pamiętaj o słowach Jezusa z Ostatniej Wieczerzy:

"To jest moje Ciało, które za was będzie wydane".

"To jest moja Krew, która za was będzie wylana".

Obrus ołtarzowy - Ponieważ ołtarz jest świętym Stołem Pana, na którym sprawuje się Ucztę Paschalną, czyli Mszę świętą, dlatego leży na nim także obrus. Nazywamy go obrusem ołtarzowym.

Świece i kwiaty - Świece i kwiaty stojące na ołtarzu pokazują nam, że Msza święta powinna być uroczystym Świętem. Także w domu stawiamy na stole świece i kwiaty, gdy przeżywamy jakieś szczególne święto. W okresie Adwentu i Wielkiego Postu na ołtarzu nie powinny stać żadne kwiaty.

Podczas przygotowania darów ofiarnych

Przygotowywany jest ołtarz dla Świętej Uczty. Kapłanowi pomagają w tym ministranci:

- Przynoszą mszał wraz z pulpitem.

- Przynoszą kielich i to, co do niego należy.

- Przynoszą chleb, wino i wodę.

- Pomagają przy obmyciu rąk.

Mszał - W mszale nie są zawarte teksty Pisma świętego do czytań mszalnych, lecz modlitwy przeznaczone do sprawowania Mszy świętej (tzw. Oracje), np. : kolekta, modlitwa nad darami, modlitwa po Komunii świętej, Modlitwy eucharystyczne, modlitwy na błogostawieństwo, itd.

14. KIELICH ORAZ TO, CO DO NIEGO NALEŻY

Kielich - Jest to naczynie liturgiczne, w którym w czasie Mszy świętej umieszcza się wino do konsekracji.

Puryfikaterz - Tym ręcznikiem oczyszcza się i osusza kielich oraz patenę na Hostie.

Palka - Służy do nakrycia kielicha mszalnego. Jest to kwadratowy kawałek usztywnionego płótna.

Korporał - Ten kawałek płótna w kształcie prostokąta rozkładany jest na ołtarzu. Na nim dopiero stawia się kielich oraz patenę z Hostią podczas liturgii eucharystycznej.

Welon na kielich. W niektórych parafiach jest także używany welon na kielich. Jest to tkanina (chusta) koloru białego lub koloru ornatu, którą nakryty jest kielich do momentu przygotowania darów ofiarnych. Ponownie kielich nakrywa się welonem po Komunii świętej.

Hostie, wino i woda

Głęboka patena w niej znajdują się hostie.

Większa hostia i wiele małych hostii (komunikantów). Jest to chleb przeznaczony do sprawowania Mszy świętej.

Naczynia do wina i wody (ampułki)

Podaje się w nich wino i wodę do Mszy świętej, a stoją one przeważnie na małej tacy. W czasie przygotowania darów ofiarnych kapłan wypowiadając słowa modlitwy ("Przez to misterium wody i wina, daj nam Boże udział w bóstwie Chrystusa, który przyjął nasze człowieczeństwo") miesza kroplę wody z winem. Wino oznacza bóstwo, a kropla wody człowieczeństwo Chrystusa.

Czasem na dzbanuszkach znajdują się następujące litery:

V = łac. vinum = wino

A = łac. aqua = woda

15. OBMYCIE RĄK

Dzbanek (lawaterz)

Dzbanek z wodą jest przeznaczony do obmycia rąk. Czasem wykorzystuje się do tego celu ampulkę z wodą.

Taca (miednica) Woda podczas obmycia rąk, spływa do większego naczynia - tacy.

Ręcznik (ręczniczek) Przy czynności obmycia rąk używany jest ręczniczek. Ministrant trzyma rozłożony ręczniczek przed kapłanem. Po zakończeniu tej czynności, ministrant składa go ponownie.

Dlaczego kapłan podczas przygotowania darów ofiarnych obmywa ręce?

Zanim kapłan odmówi najważniejszą modlitwę mszalną - modlitwę eucharystyczną, pragnie wszystkim uświadomić, że do spotkania z Bogiem i złożenia świętej Ofiary, potrzebne jest wewnętrzne oczyszczenie, czyli czystość duchowa, czystość serca. Kapłan wypowiada słowa: "Obmyj mnie Panie z mojej winy i oczyść mnie z grzechu mojego".

16. MODLITWA EUCHARYSTYCZNA - SKŁADA SIĘ Z 11 ELEMENTÓW

1. Rozpoczynamy Modlitwę eucharystyczną wezwaniami wprowadzającymi.

K Pan z wami!

W I z duchem twoim!

K W górę serca!

W Wznosimy je do Pana!

K Dzięki składamy Panu Bogu naszemu!

W Godne to i sprawiedliwe!

2. Dziękujemy i wielbimy

Boga Ojca, za Jezusa Chrystusa i za wszystko , co On dla nas uczynił. Dlatego właśnie modlitwa ta nazywa się Modlitwą eucharystyczną .Greckie słowo "Eucharystia" znaczy "dziękczynienie".

3.Śpiewamy wspólnie

uwielbienie i chwałę Bogu w hymnie "Święty, Święty, Święty,".

4. Prosimy

aby dary chleba i wina stały się Ciałem i Krwią Jezusa Chrystusa. Równocześnie kapłan wyciąga ręce nad darami i czyni znak krzyża.

5. Centrum Modlitwy eucharystycznej stanowią słowa Chrystusa z Ostatniej Wieczerzy (Przeistoczenia):

"To jest Ciało moje, które za was będzie wydane". "To jest kielich Krwi mojej nowego i wiecznego przymierza, która za was będzie wylana. To czyńcie na moją pamiątkę."

6. Lud odpowiada:

"Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu, wyznajemy Twoje zmartwychwstanie, i oczekujemy Twego przyjścia w chwale".

7. Wspominamy

śmierć i zmartwychwstanie Pana Jezusa.

8. Modlimy się

modlitwą ofiarowania. Mówi ona, że Ofiara Chrystusa jest obecna wśród nas.

9. Prosimy

aby Bóg przez Komunię świętą zjednoczył wszystkich we wspólnocie z Chrystusem i wzajemnie ze sobą.

10. Razem z nami świętują

- Wielka wspólnota Kościoła(papież, biskupi, kapłani, diakoni, wszyscy wierzący na całej ziemi),
- Święci w niebie(Najświętsza Maryja Panna, Apostołowie i wielu innych),
- Zmarli.

11. Kończymy Modlitwę eucharystyczną

słowa uwielbienia i chwały dla Pana Boga oraz potwierdzeniem przez "Amen" "Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie, Tobie Boże, Ojcze Wszechmogący, w jedności Ducha Świętego, wszelka cześć i chwała, przez wszystkie wieki, wieków Wierni: Amen.

17. DZWONNIENIE I KIEDY UŻYWAMY DZWONKÓW I GONG

Dzwonki zwracają uwagę uczestnikom liturgii na coś szczególnego i ważnego. Zgodnie z przepisami liturgicznymi do Spraw Liturgii, podczas Mszy świętej używamy dzwonek w następujących momentach:

Zapowiedź przeistoczenia:

- dzwonki - gdy kapłan po modlitwie, podczas której trzyma ręce wyciągnięte nad Kielichem składa ręce nad tymże kielichem

Podniesienie:

- gong - podczas podniesienia Hostii św.; podczas podniesienia Kielicha,
- dzwonki - po podniesieniu Kielicha.

Na Komunię świętą

- gong - gdy po odmówieniu modlitw przed Komunią świętą kapłan przyklęka zanim weźmie do rąk Hostię św.

Podczas wystawienia Najświętszego Sakramentu

- 3 razy gongiem - gdy kapłan błogosławi Najświętszym Sakramentem.

18. PODSTAWOWA ZASADA DOTYCZĄCA PRZYJMOWANIA KOMUNII ŚWIĘTEJ

Nie przyjmuję nigdy Komunii świętej:

- tylko dlatego, ponieważ inni, nawet wszyscy do niej przystępują!
- albo gdy kłócisz się z kimś i nie jesteś gotów pojednać się z kimś!
- albo gdy przyjmując Komunię świętą, nie myślisz, albo działasz automatycznie!

Bezmyślność jest najgorszą rzeczą podczas przystępowania do Komunii świętej.

Komunia (słowo łacińskie) znaczy wspólnota.

Gdy przystępujesz do Komunii świętej, wówczas pomyśl, że w Świętym Chlebie Chrystus pragnie w szczególny sposób siebie nam podarować: "To jest Ciało moje, które za was będzie wydane"!

Przyjęcie Komunii świętej znaczy:

- Jestem na nowo we wspólnocie z Chrystusem!
- Jestem we wspólnocie ze wszystkimi chrześcijanami, którzy razem ze mną przystępują do Komunii świętej!

Kiedy przyjąłeś Komunię świętą, wtedy

- Usiądź na swoim miejscu,
- Nie rozglądaj się jednak wokoło po kościele!
- Nie rozmawiaj z sąsiadem!
- Patrz przed siebie i módl się przez chwilę w milczeniu do Jezusa Chrystusa:
* DZIĘKUJ JEZUSOWI, że On przyszedł do ciebie i że On daje ci siłę do wierzenia i kochania bliźniego!
* PROŚ za tych, których kochasz (rodziców, krewnych, przyjaciół) za ludzi znajdujących się w potrzebie (chorych, samotnych, głodnych), za tych, dla których musisz być lepszy, za zmarłych, których znałeś.

* MOŻESZ TAKŻE MODLIC SIĘ ZA SIEBIE: powiedzieć Jezusowi, do czego szczególnie ma On udzielić ci siły i wytrwałości.

19. PRZECHOWYWANIE ŚWIĘTYCH HOSTII

Prawie w każdej Mszy świętej po udzieleni Komunii świętej, pozostają Święte Hostie. Jako wierzący katolicy wiemy, że kapłan wypowiedział nad chlebem słowa Jezusa z Ostatniej Wieczerzy. Dzięki temu chleb przynoszony w darach ofiarnych, chleb ze Mszy świętej, nie jest już zwyczajnym chlebem, ale stał się czymś zupełnie innym i nowym:

- On jest teraz Świętym Chlebem.
- On jest ciałem Chrystusa.
- Jezus jest w nim prawdziwie obecny.
- "To jest moje Ciało, które za was będzie wydane"

Słowa te są wyraźną obietnicą i przyrzeczeniem. Słowa te nie tracą na ważności także po Mszy świętej.

Tabernakulum Święte Hostie po Mszy świętej są przechowywane w specjalnej skrzynce (szafce), zwanej "tabernakulum". Słowo to jest pochodzenia łacińskiego ("tabernaculum") i oznacza "namiot". W Starym Testamencie znany był tzw. Namiot Świadcstwa, który w czasie wędrówki Izraelitów był świętym miejscem przebywania i obecności Boga wśród ludu, a zarazem świątynią prawdziwego Boga.

Wieczna lampka Jest to znak obecności Świętych Hostii - Najświętszego Sakramentu w tabernakulum. Wieczna lampka pokazuje nam, że Jezus Chrystus jest wśród nas obecny w Świętych Hostiach, także poza Mszą świętą.

Przyklęknięcie Przed tabernakulum zawsze przyklękam. Przyklękając, uwielbiam i czczę Jezusa Chrystusa, Syna Bożego, który jest obecny w Najświętszym Sakramencie jako Chleb Życia.

Puszka Konsekrowane Hostie, które pozostały po rozdzieleniu Komunii świętej, przechowywane są w specjalnym naczyniu liturgicznym: Czasami nakłada się na puszkę małą sukienkę (pelerynkę) jako znak czci dla Najświętszego Sakramentu. Właściwa nazwa tego naczynia liturgicznego brzmi „cyborium”.

Monstrancja Niekiedy kapłan ukazuje Świętą Hostię w specjalnym naczyniu liturgicznym, które nazywa się monstrancją. Służy ona do wystawienia Najświętszego Sakramentu w celu adorowania go i noszenia w procesji. Kapłan błogosławi też wiernych Świętą Hostią w monstrancji. Ministranci dzwonią przy tym dzwonekami lub gongiem (3x). Słowo „monstrancja” pochodzi od łacińskiego słowa „monstrare” - "pokazywać”.

20. INNE NAZWY NAJŚWIĘTSZEGO SAKRAMENTU

Na oznaczenie Świętych Hostii znajdujących się w tabernakulum, istnieją jeszcze inne nazwy:

Święta Eucharystia Słowo „Eucharystia” znaczy „dziękczynienie”. Hostie stają się podczas Modlitwy eucharystycznej Ciałem Chrystusa. Ponieważ słowa Chrystusa z Ostatniej Wieczerzy są centrum wielkiej modlitwy dziękczynienia, dlatego możemy również powiedzieć: „przyjąłem Świętą Eucharystię”.

Przenajświętszy Sakrament Ciało Chrystusa pod postacią chleba jest największą świętością Kościoła.

Sakrament ołtarza Komunia święta należy do siedmiu sakramentów świętych Kościoła. Jest ona sakramentem, który udzielany jest z ołtarza.

21. WODA ŚWIĘCONA

Gdy kapłan kropi wiernych wodą święconą, to jest to przypomnienie Chrztu i odnowienie decyzji odrzucenia zła i wyboru dobra.

Obrzęd ten nazywa się pokropieniem albo aspersioną (od łac. słowa "aspersere"), to znaczy " pokrapiać".

Gdy kapłan kropi wodą święconą określone przedmioty, wtedy znaczy to, że Bóg bierze pod swoją szczególną opiekę ludzi, którzy te poświęcone rzeczy będą nosić lub posiadać.

Pojemnik z wodą święconą W wielu kościołach znajduje się duże naczynie z poświęconą wodą, przeważnie z Kranikiem, z którego może ona spływać. Z tego pojemnika mogą wierzący brać Wodę święconą do swoich domów.

Kociołek do święconej wody Jest to naczynie wyglądem swoim przypominające małe wiaderko. Posiada ono "rączkę" do noszenia. Podczas liturgii kociołek noszą ministranci.

Kropidło składa się z uchwytu, na końcu którego znajduje się metalowa kula (gałka) z małymi otworkami. W środku niej umieszczona jest gąbka nasączona wodą święconą. Kapłan używa kropidła wówczas, gdy pragnie on wiernych, albo określone przedmioty poświęcić wodą święconą.

22. RÓŻNE NABOŻEŃSTWA LITURGICZNE

- * Nabożeństwo Różańcowe
- * Nabożeństwo Słowa Bożego
- * Procesja błagalna
- * Nabożeństwo czerwcowe
- * Nabożeństwo pokutne
- * Nabożeństwo dzieci przy żłóbku
- * Nabożeństwo powołaniowe
- * Nabożeństwo w intencji Ojca Świętego
- * Droga Krzyżowa
- * Nieszpory
- * Nabożeństwo majowe
- * Nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy
- * Nabożeństwo pierwszopiątkowe
- * Nabożeństwo do Serca Pana Jezusa
- * Nabożeństwo dla chorych

23. STRÓJ LITURGICZNY KAPŁANA POZA MSZĄ ŚWIĘTĄ

Stuła kapłan zakłada do sprawowania Mszy św. i wszystkich nabożeństw.

Sutanna jest to długa do kostek czarna suknia z długimi rękawami, którą noszą kapłani pod ubiorem liturgicznym

Komża jest to skrócona alba

Kapa jest używana podczas uroczystej liturgii i podczas udzielania sakramentów świętych poza Mszą św.

Welon jest używany przez kapłana wtedy gdy błogosławi wiernych Najświętszym Jest nakładany na ramiona kapłana bezpośrednio przed samym błogosławieństwem. Welon jest używany także w procesji, podczas której jest niesiona monstrancja z Najświętszym Sakramentem

24. INNE NAZWY

Kadzidło Wonny zapach kadzidła jest znakiem uwielbienia Boga.

Kadzielnica zwana inaczej trybularzem, jest metalowym naczyniem, umocowanym na łańcuszkach i zamkniętym przykrywką, do którego rozżarzone węgle sypie się ziarenka kadzidła, czyli żywicy i wonnych ziół.

Łódka z ziarenkami kadzidła i łyżeczką.

Przedmioty, albo osoby okadza się podczas Mszy Świętej lub innego nabożeństwa liturgicznego.

Krzyż jest znakiem naszego zbawienia: Jezus umarł za nas na krzyżu.

Księga Ewangelii W niej znajdujemy Wesołą Nowinę Jezusa Chrystusa. To jest najważniejsza księga chrześcijan.

Ołtarz Również ołtarz jest okadzany. Ołtarz jest najważniejszym miejscem w Kościele:

- Jest on jak stół z ostatniej wieczerzy.
- Jest on stołem wielkiej Uczty Ofiarnej
- Jest on jak stół w domu w Emaus.

Dary chleba i wina są okadzone podczas przygotowania darów ofiarnych, ponieważ staną się mocą słów z Ostatniej wieczerzy, Ciałem i Krwią Chrystusa.

Święta Hostia w Monstrancji Okadzamy ją, aby uwielbić prawdziwie obecnego w tym Świętym Chlebie Jezusa Chrystusa.

Zgromadzeni wierni Także we wspólnocie ludu Bożego, który się zgromadził, jest obecny Jezus Chrystus. Dlatego wolno to zgromadzenie również okadzać.

Kapłan Ponieważ kapłan "w imieniu Chrystusa" (2Kor 5,20) przewodniczy wspólnocie i liturgii, dlatego również on jest okadzony podczas liturgii.

Msza Święta Koncelebrowana

Jest wiele różnych form sprawowania Mszy Świętej. Na pierwszym miejscu stawia się Mszę Świętą, której przewodniczy ksiądz biskup w otoczeniu kapłanów i w której wierni uczestniczą w sposób świadomy, czynny i pobożny. W takiej Mszy Świętej w szczególny sposób ukazuje się Kościół święty.

Msza Święta Koncelebrowana to taka Msza święta, w której działa, uczestniczy i współcelebruje dwóch lub więcej kapłanów pod przewodnictwem głównego celebrans. Może nim być biskup lub inny kapłan. Przy odprawianiu Mszy świętej koncelebrowanej bardziej widoczna staje się jedność Ofiary Pana Jezusa i jedność całego Ludu Bożego. Uzupełnienie odpowiedzi do egzaminów

25. POZDROWIENIE MINISTRANTA:

M. Króluj nam Chryste.

W. Zawsze i wszędzie.

Czym się różni ręczniczek od puryfikaterza?

- Są do siebie podobne, ale ręczniczek jest większy.

Zachowanie ministranta, gdy w kościele lub w kaplicy:

- nie ma Najświętszego Sakramentu (jest krzyż) - przechodząc wykonujemy skłon głową.
- Najświętszy Sakrament jest schowany w tabernakulum - przechodząc przyklękamy na jedno kolano.
- Najświętszy Sakrament jest wystawiony w monstrancji – przechodząc klękamy na dwa kolana.

Przejścia w prezbiterium - przechodząc na drugą stronę prezbiterium wykonujemy skłon głową

Dzwonienie na wyjście - zawsze dzwoniemy 3 razy

Akolitki - lichtarze z płonącymi świecami używane w czasie czytania Ewangelii oraz w procesjach niesione obok krzyża.

26. Patron ministrantów - św. Dominik Savio

Urodził się 2 kwietnia 1842 roku. Pouczanie rodziców, a szczególnie przykład ich pobożnego życia, ukazały małemu Dominikowi drogę do Boga. Pod ich troskliwym okiem i przy ich pomocy, świętość dziecka szybko dojrzewa. Już w piątym roku życia, służy do Mszy św., co tych młodych latach, łączyło się z niełatwym wysiłkiem. Gdy skończył zaledwie siódmy rok życia, dnia 8 kwietnia 1849 roku, w Święta Wielkanocne przyjął I Komunię świętą. Duszpasterz pozwolił na ten wyjątek, widząc chłopca religijnie dojrzałego i służącego Bogu z zapałem. O tej dojrzałości świadczą również postanowienia, jakie podjął w tym dniu. Wpisał wtedy w swojej książeczce do nabożeństwa:

- "Będę się często spowiadał, a do Komunii św. przystępowałem, ilekroć pozwoli na to spowiednik.
- Moimi przyjaciółmi będą: Jezus i Maryja.
- Śmierć - TAK, grzech - NIE.

W poszukiwaniu lepszych warunków życia, ojciec przeprowadził się z całą rodziną do Murialdo. Tam Dominik uczęszczał do miejscowej szkoły parafialnej, prowadzonej przez proboszcza. Później chodził do szkoły w Castemudo. Radosną ulgą, była dla niego świadomość, że towarzyszy mu Matka Boża oraz Anioł

Stróż. Stąd też dnia 2 października 1854 roku, ojciec przyprowadził syna do ks. Jana Bosko, z prośbą o przyjęcie go, do swojego ORATORIUM. W sam zaś dzień ogłoszenia dogmatu o Niepokalanym Poczęciu Najświętszej Marii Panny, tj. 8 grudnia 1854 roku, przyjął komunię św. Potem napisał następujący akt ofiarowania się Matce Najświętszej, który złożył na Jej ołtarzu: "Maryjo, ofiaruję Ci swoje serce. Spraw aby zawsze było Twoim. Jezu i Maryjo, bądźcie zawsze moimi przyjaciółmi. Błagam Was, abym raczej umarł, niż bym miał choć przez nieszczęście, popełnić choć jeden grzech.

Młode, święte i budujące życie Dominika, przedwcześnie zgasło z powodu choroby płuc, która wtedy była nieuleczalna. Za radą lekarza, Dominik wyjechał do rodziny. Zabieg ten, nie mógł mu już pomóc. Zmarł 9 marca 1857 roku, zaopatrzonego Sakramentami św. Ostatnie słowa jakie wypowiedział do ojca brzmiały: "Do widzenia, ojcie. Jakie piękne rzeczy widzę". Odszedł do nieba, za którym całe życie tęsknił.